

енна слава“¹. За да премахне националното различие между гърци и българи, императоръ Василий, споредъ Яхия Антиохийски (арабски лѣтописъ), взелъ следнитѣ специални мѣрки: „И встѣпиха въ бракъ дъщеритѣ на българитѣ съ синоветѣ на гърцитѣ и дъщеритѣ на гърцитѣ съ синоветѣ на българитѣ и той (императоръ Василий) смѣси еднитѣ съ другитѣ и чрезъ това унищожи старата вражда, която сѣществуваше между тѣхъ“. — Споредъ хрониката на арабина Алмекинъ по покоряването на България, императоръ Василий въ единъ свой хрисовулъ е казалъ: „Макаръ тази страна да е покорена отъ насъ, но ние не сме премахнали нейнитѣ права, но сме ги потвърдили съ нашитѣ хрисовули и сигилии“.² Обаче, споредъ историческитѣ сведения, постепенно всички граждански и черковни права на българския народъ били отнети и въвеждани византийски закони, докато и последниятъ български архиепископъ въ Охридъ — Иоанъ, родомъ отъ Дебърско, билъ замѣненъ съ грѣкъ. Единъ отъ последнитѣ, митрополитъ Теофилактъ, въ редъ свои писма до видни византийски държавници и висши сановници къмъ края на XI. и началото на XII. вѣкъ, упрѣквайки византийскитѣ чиновници въ Охридъ, че вършели разбойничество спрямо народа, той имъ пише, че, поради тия похвати на чиновницитѣ, единъ отъ неговитѣ полусвободни парики, на име Лазаръ, бунтувалъ гражданитѣ и селянитѣ противъ неговата властъ.³

Споредъ Барскитѣ анали, когато въ 1040 г. било потушено възстанието на Петъръ Делянъ въ Македония отъ гърцитѣ и норманитѣ, частъ отъ населението — павликяни и македонци (богомили — б. н.) избѣгали въ Италия. Мнозина хронисти на времето сж писали, вмѣсто богомили, павликяни, а знае се, че павликянитѣ сж били възприели богомилското учение отъ силнитѣ тогава богомилски политически общини. Последнитѣ сж помогнали на царъ Калояна да превземе Пловдивъ, но мнозина хронисти погрѣшно наричатъ богомилитѣ павликяни, пакъ поради смѣсването на понятията. Това е видно отъ обстоятелството, че презъ 1096 г. богомилитѣ въ Пловдивската областъ, подъ водачеството на богомила Травиль заели планинската твърдина Бѣлятово — северно отъ Пловдивъ и оттамъ сж „опустошавали Тракия“, т. е. прогонвали сж византийскитѣ окупатори отъ Тракия.

¹ Finlay, Empire Byzantino, p. 354.

² К. Иречекъ — 151, 261; проф. Златарски, История на бѣлг. държавата, т. II, сс. 236, 284, 285, 296, 297, 306, 307.

³ Я. Сакъзовъ, цит. съч., 93.